

Élményvers I.

Angyal-kortyokból
táru-e hattyúszárny? –
magasba emel, lebegtet,
véges-végtelen és
végtelenül védtelen,
de egésznek összeáll.
Rabja vagyok a kies
éjszakáknak. Felriadok.
A sötét motozása küld
kutyát, macskát, egeret.
szerveimnek jelképeit.
Természetem ellen járnak
az álmok elzárt szobáját.
Holnapom merengése könnybe rejt,
az sorok lefelé indulnak -,
s életem rezeg, remeg.

Élményvers II.

Érzelmek kavalkádját
elkobozza a napsugár.
Emberiség! – öntelt vetemény.
A legerősebb fájdalom,
mikor csírákat bont a reggel.
E földi porfészket s testem
nem bírhatom helyére tenni.
Nincs meg a semmim igazsága:
egzisztencia, idő, gyomok, férgek...
Ha megindul a rész ellenem,
csak a levegőt markolhatom.
A kín a kínban mérföldes csizmapár.
Emberiség! - az emberséget hiányolom.

Élményvers III.

Belerepül a hiány a kékbe.
Kéjtelen kék ez, királykék.
Hófehérke megfogán a mesében:
meggyalázottságában fehér!
Mellbimbóin tetvek lakoznak,
odalett minden családi remény.
A surolófény az eget lakkozza,
mint szájívet a kicserepesedés.